

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobkyně: **Kostecké uzeniny a.s.**, IČO: 46900411
sídlem Kostelec 60

zastoupena advokátkou JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D.,
sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 32, Praha 1

zastoupen advokátem JUDr. Bc. Petrem Kadlecem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. MPO 614930/21/61500

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. MPO 614930/21/61500, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr. Sylvie Sobolové, Ph.D, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný dle § 14m odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých zákonů Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

(rozpočtová pravidla), v rozhodném znění (dále jen „rozpočtová pravidla“), zamítl žádost žalobkyně ze dne 29. 5. 2020 o poskytnutí dotace vedenou pod registračním č. CZ.01.3.10/0.0/0.0/19_251/0022083 (dále jen „žádost“).

2. Z předloženého správního spisu vyplývá, že žalobkyně vyrábí masné výrobky a náleží do koncernu AGROFERT, a.s. (dále jen „Agrofert“). Dne 20. 6. 2020 žalobkyně požádala žalovaného o poskytnutí dotace na projekt „Kostelecké uzeniny - Most - komplexní energetická opatření“ (dále jen „projekt“). Žalobkyně tak učinila na základě Výzvy V. programu podpory Úspory energie (dále jen „výzva“) v rámci Operačního programu podnikání a inovace pro konkurenceschopnost 2014-2020 (dále též jen „operační program“).
3. Podle správního spisu dále žalovaný posoudil žádost z pohledu splnění formálních kritérií a také podle kritérií hodnocení a výběru projektů uvedených v příloze č. 3 výzvy. Žádost splnila tato kritéria, výběrová komise doporučila projekt k financování a žádost byla schválena a připravená k vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že se následně zabýval souladem žádosti s obecně závaznými právními předpisy, např. s § 4c zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů (dále jen „zákon o střetu zájmů“). Žalovaný vysvětlil, že operační program stanovuje v souladu s čl. 120 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013, o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) (dále jen „nařízení č. 1303/2013“), míru spolufinancování jednotlivých projektů. Ustanovení čl. 5.1 písm. d) výzvy dle žalovaného počítá s proplacením dotace z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Ustanovení čl. 7 výzvy říká, že dotace budou poskytovány v souladu s Pravidly spolufinancování strukturálních a investičních fondů v programovém období 2014 – 2020 (dále jen „pravidla spolufinancování“).
5. Žalovaný upozornil, že způsob vyplácení podpory z Evropského fondu pro regionální rozvoj spočívá v tom, že příjemce dotace nejprve předfinancuje způsobilé výdaje ze svých zdrojů, následně předloží žádost o platbu správnímu orgánu, na jejímž základě správní orgán vyplatí dotaci. Teprve poté správní orgán požádá Evropskou komisi (dále jen „Komise“) o vyplacení příslušné částky. Tímto způsobem dochází k financování způsobilých výdajů z Evropského fondu pro regionální rozvoj a nikoli ze státního rozpočtu.
6. Žalovaný dále odkázal na audit Komise č. REGC414CZ0133 (dále jen „audit“) týkající se souladu řídicích a kontrolních systémů ČR s právním rámcem dle čl. 75 odst. 1 a 2 nařízení č. 1303/2013. Výstupem auditu byla Závěrečná zpráva ze dne 29. 11. 2019 (české znění 5. 2. 2020), na níž navázal dopis ze dne 22. 10. 2020, tzv. follow-up (společně dále jen „auditní výstupy“); obě je součástí správního spisu. Dle žalovaného vypovídaly auditní výstupy o nezpůsobilosti proplacení příspěvku z Evropského fondu pro regionální rozvoj v případě žádostí o podporu podaných členy koncernu Agrofert od 1. 9. 2017, pokud současně pan Ing. B. byl nebo je veřejným funkcionářem.
7. Žalovaný připustil, že výstupy auditu nebyly rozhodnutím ve smyslu čl. 144 a 145 nařízení č. 1303/2013. Jedním dechem však dodal, že musel závěry auditu zohlednit při posuzování

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žádosti žalobkyně o dotaci s ohledem na plnění svých úkolů nejehospodárnějším způsobem dle § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel, předběžnou kontrolu plánovaných a připravovaných akcí dle § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě, v rozhodném znění (dále „**zákon o finanční kontrole**“), zachování rovnosti mezi žadateli o dotaci a povinnost předcházet nesrovnalostem dle čl. 122 odst. 2 nařízení č. 1303/2013.

8. Žalovaný zamítl žádost žalobkyně pro neexistenci zdroje financování, s vědomím, že mu § 14m odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel tuto pravomoc výslovně neuděluje. Žalovaný se ve zbytku odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil k argumentům žalobkyně.
9. Žalovaný uznal, že správní spis neobsahoval podklady, z nichž Komise vycházela při vypracování závěrečné zprávy a dopisu follow-up, což by mohlo vzbuzovat pochyby o tom, zda skutkový stav odpovídal stavu zjištěnému Komisí. Žalovaný konstatoval, že nejde o vadu, neboť žádost žalobkyně zamítl pro nesplnění předpokladu pro poskytnutí dotace z operačního programu, tj. financování projektu z Evropského fondu pro regionální rozvoj, nikoli pro střet zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů, který vůbec neposuzoval. Z téhož důvodu se žalovaný nezabýval střetem zájmů podle čl. 61 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 2018/1046, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (dále jen „**finanční nařízení**“).

II. Žaloba

10. Žalobkyně ve své žalobě předeštlá dosavadní vývoj věci a rovněž rozsáhlou žalobní argumentaci. Soud stručně rekapituluje, že v první řadě namítala, že obavy žalovaného týkající se zatížení státního rozpočtu vyplacením dotace bez využití fondů Evropské unie (EU) nejsou důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně o dotaci. Z žádného právního předpisu, výzvy nebo dotačních podmínek nevyplývá, že by v rámci operačního programu nemohla být dotace vyplacena čistě z národních prostředků. Pro žalobkyni je rozhodné pouze splnění podmínek dotace. Připomněla přitom, že žalovaný již v průběhu řízení potvrdil, že její žádost splnila formální náležitosti a podmínky přijatelnosti, poté ukončil věcné hodnocení projektu, přičemž na základě dosaženého bodového skóre dospěl k závěru, že projekt splňuje zásady hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti.
11. Upozornila také na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost. Žalovaný nejprve konstatoval, že žalobkyně splnila kritéria hodnocení žádosti, a poté poukázal na nutnost posoudit splnění podmínek § 4c zákona o střetu zájmů. Žalovaný však toto posouzení vůbec neprovedl. Žalovaný přiřkl výstupům z auditu význam, který má teprve rozhodnutí Komise o finanční opravě dle čl. 85 nařízení č. 1303/2013. Auditní výstupy nejsou rozhodnutím, tím méně rozhodnutím o předběžné otázce. Sama Komise uvedla, že výsledky auditu jsou pouze přípravným aktem, který není konečným rozhodnutím, a nezakazují žalovanému poskytovat dotace společností ze skupiny Agrofert. Auditní výstupy jsou procesně nepoužitelným důkazem, neboť byly získány v rozporu s právními předpisy. Auditři překročili svou pravomoc, protože se při auditu zabývali dotačními projekty konkrétních osob namísto kontroly řídicích a kontrolních systémů členského státu. Žalobkyně nebo její mateřská společnost Agrofert nebyly účastníky auditní procedury a Komise je neobeznámila s auditními výstupy; žalobkyně se proti nim neměla jak bránit. Auditní výstupy navíc nebyly podloženy Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

konkrétními podklady. Upozornil i na možnou podjatost vybraných auditorů, kteří dle něj byli spojeni s jinými politickými stranami.

12. Auditní výstupy jsou podle žalobkyně současně věcně nesprávné. Auditori vyložili § 4c zákona o střetu zájmů rozšiřujícím způsobem v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, bod 41. Auditori nesprávně považovali za znak ovládnutí žalobkyně to, že Ing. B. založil svěřenské fondy, do nichž vložil akcie společnosti Agrofert; svěřenské fondy ovšem nemají právní osobnost, nejsou ovládající osobou. Jediným akcionářem žalobkyně je společnost Agrofert řízená Ing. Z. P., který vykonává vlastnická práva k akciím, s nimiž je spojen 90 % podíl na hlasovacích právech, a jenž jako fyzická osoba dále ovládnut být nemůže. Chybný výklad § 4c zákona o střetu zájmů nelze překlenout euro-konformním výkladem, protože zákon o střetu zájmů je ryze vnitrostátní právní předpis, který netransponuje žádnou evropskou směrnici. Poskytnutí dotace nebránil ani čl. 61 finančního nařízení, protože se žalobkyně vůbec netýkala. Poukázala též na to, že Krajský úřad Středočeského kraje již dříve rozhodl, že Ing. B. neovládá společnost náležející do koncernu Agrofert. Jednalo se o rozhodnutí o předběžné otázce, kterým byl žalovaný vázán.
13. Žalobkyně v návaznosti na popsané námitky taktéž navrhla, aby soud přerušil řízení a položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU) v souvislosti se závazností a dopady auditních výstupů. Uzavřela, že žádá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a nad jeho rámec k nosným důvodům svého rozhodnutí uvedl, že programový dokument operačního programu vysvětluje, jak funguje financování projektu z evropských fondů. V samotné výzvě poskytovatele dotace je také výslovně uvedeno, že je vyhlášena v rámci implementace předmětného operačního programu, jehož programový dokument a související podmínky jsou veřejně přístupné. Žalobkyně tedy musela v době podání žádosti vědět, že žádá o podporu z dotačního programu, který je financován z finančních prostředků rozpočtu EU. Také v pravidlech spolufinancování je v bodě 5.1.6 jednoznačně stanoveno, že v případě subjektů, které svojí formou ani činností nespádají do žádné předcházející kategorie (jako žalobkyně), bude podpora projektu poskytnuta pouze ze zdrojů unijních fondů, státní rozpočet nebude poskytovat žádné prostředky na spolufinancování. Z tohoto důvodu neobstojí tvrzení žalobkyně, že dotace mohla být vyplacena čistě z národních prostředků.
15. Důvodná obava žalovaného, že vyhověním žádosti žalobkyně a vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace dojde k neoprávněnému poskytnutí dotace a současně ke vzniku neoprávněného nároku žalobkyně vůči státnímu rozpočtu, pramenila ze závěrů auditu a z následného sdělení – dopisu follow-up. Poté žalovaný akcentoval především povinnost ČR jako členského státu Evropské unie předcházet nesrovnalostem. Dále žalovaný podrobně argumentoval ve vztahu k povinnosti tohoto preventivního přístupu. Odkázal i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 10. 2020, č. j. 14 A 49/2020 - 79.
16. Doplnil, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, postupoval zcela srozumitelně a také se vypořádal s návrhy a námitkami, které se týkaly důvodů, na nichž své rozhodnutí založil. Nezaložil je přitom na výkladu a aplikaci ustanovení § 4c zákona o střetu zájmů, a tedy nevedl v tomto směru ani dokazování a neshromažďoval podklady. Z téhož důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

nepoužil žalovaný jako podklad rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, které s touto otázkou souvisí. Nepovažoval za účelné a hospodárné vypořádávat obsáhlé námitky žalobkyně směřující proti aplikaci ustanovení o střetu zájmů a proti výkladu tohoto ustanovení použitému Komisí. Žalovaný nepovažoval za potřebné zodpovídat předběžné otázky navržené žalobkyní. Věc je možné posoudit a učinit rozhodnutí, aniž by bylo nutné předkládat předběžnou otázku. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**.
18. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud rovněž neshledal potřebu provádět dokazování – ve věci bylo možné vyjít z podkladů obsažených ve správním spise.
19. Podstatou projednávané věci bylo posouzení důvodnosti zamítnutí žádosti žalobkyně o dotaci, jež bylo opřeno o úvahu, že poskytnuté finanční prostředky by nebyly Evropskou unií proplaceny. Tento předpoklad žalovaný založil na závěrech auditorů, kteří zjistili existenci střetu zájmů Ing. B. a kteří tak uzavřeli o nemožnosti žádat o proplacení výdajů z Evropského fondu pro regionální rozvoj.
20. Soud této základní premise nepřisvědčil, resp. uzavřel, že v projednávané věci pro její uplatnění prozatím nebyly splněny podmínky, a napadené rozhodnutí proto z níže vyložených důvodů shledal nepřezkoumatelným.
21. Nejprve však soud předesílá, že jako nedůvodnou shledal námitku porušení legitimního očekávání. Žalobkyně měla za to, že žalovaný zasáhl do jejího legitimního očekávání, protože potvrdil splnění formálních náležitostí a podmínek přijatelnosti, poté ukončil věcné hodnocení projektu a dospěl k závěru, že projekt splňuje zásady hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti. Podle soudu je rozhodující, že na dotaci nebo návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, bod 29, konstatoval: *„Nemá-li žadatel o dotaci či návratnou finanční pomoc na její poskytnutí žádný právní nárok, nemůže její poskytnutí legitimně očekávat ve smyslu ochrany ústavního práva na majetek.“* Legitimním očekáváním vzniká až poté, co žalovaný rozhodne o přiznání dotace podle § 14 odst. 4 rozpočtových pravidel (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Afs 7/2018 - 39, bod 25). Žalobkyni dotace přiznána nebyla, pročez jí nesvědčilo legitimní očekávání směřující k poskytnutí dotace.
22. To však žalovaného nezabavuje dodržet všechny procesní požadavky a svůj postup též přezkoumatelně zdůvodnit. Opět lze odkázat na výše citovaný rozsudek rozšířeného senátu, bod 31: *„Zjednodušeně řečeno žadatel nemá právo na „výsledek“, ale na „řádný proces“ s ním související. Ten je určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě.“* Žalovaný byl proto jistě povinen

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vypořádat všechny ve věci rozhodné skutečnosti, tím spíše, pokud na straně jedné vycházel z auditních výstupů, jež ovšem na straně druhé jiné orgány ČR před Komisí zpochybňovaly (jak opakovaně namítala žalobkyně).

23. V tomto ohledu soud v první řadě zdůrazňuje, že žalovaný důvody svého rozhodnutí opíral o obsah a závěry auditu, resp. dopisu follow-up, tyto, v konečném důsledku klíčové podklady, ovšem blíže nehodnotil. Žalovaný přitom na str. 2 napadeného rozhodnutí správně uvedl, že musí při posuzování žádosti zkoumat střet zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů. Následně ovšem s odkazem na princip prevence argumentoval již jen v rovině neproplacení finančních prostředků z unijních fondů a dalšími otázkami se nezabýval, přestože žalobkyně proti použitelnosti závěrů auditu brojila a také je věcně prostřednictvím zcela konkrétních námitek zpochybňovala – pokud jde o střet zájmů Ing. B. a vůbec pojmu „ovládání“ ve smyslu § 4c zákona o střetu zájmů (viz str. 6 napadeného rozhodnutí).
24. Soud je toho názoru, že žalovaný byl zásadně povinen v případě žalobkyně náležející do koncernu Agrofert střet zájmů řádně zkoumat. Tato povinnost vyplývá z § 4c zákona o střetu zájmů a z čl. 61 finančního nařízení. Soud připomíná, že § 4c zákona o střetu zájmů stanoví, že „(j)e zakázáno poskytnout dotaci podle právního předpisu upravujícího rozpočtová pravidla nebo investiční pobídku podle právního předpisu upravujícího investiční pobídky obchodní společnosti, ve které veřejný funkcionář uvedený v § 2 odst. 1 písm. c) nebo jím ovládaná osoba vlastní podíl představující alespoň 25 % účasti společníka v obchodní společnosti.“ Jak přitom zdejší soud uvedl např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2021, č. j. 18 A 6/2020 - 224, s ohledem na dané ustanovení [a ve spojení s bodem 4.2 písm. a) výzvy, resp. bodu 10 Přílohy č. 3 – *Model hodnocení a kritéria pro hodnocení a výběr projektů*] je na žalovaném, aby řádně posoudil, zda je v případě žadatele o dotaci (žalobkyně) splněna podmínka uvedená v § 4c zákona o střetu zájmů (jakkoli se citovaný rozsudek týkal ochrany proti nečinnosti s vydáním rozhodnutí o žádosti jiné společnosti z koncernu Agrofert, jež byla odůvodňována probíhajícím auditem, některá jeho východiska jsou, stejně jako v případě již uváděného rozsudku sp. zn. 14 A 49/2020, přenositelná i na nynější věc).
25. Soud samozřejmě nepřehlédl, že v uvedených rozhodnutích již akceptoval, že probíhající audit a jeho závěry jsou nepochybně relevantní pro rozhodování žalovaného o žádostech společností z koncernu Agrofert. Auditní řízení totiž fakticky řešilo otázku rozhodnou i pro posouzení žádosti žalobkyně, tedy zda Ing. A. B. ve smyslu § 4c zákona o střetu zájmů (potažmo čl. 61 finančního nařízení) ovládá svěřenské fondy a prostřednictvím nich i společnosti skupiny Agrofert. Rozvedl také, že dopad auditních zjištění se neomezuje jen na dříve vykázané finanční prostředky na projekty, jež jsou v auditním řízení konkrétně šetřeny, jelikož závěry auditorů se mohou zprostředkovaně vztahovat i na administraci nových žádostí o dotace, u nichž je potřeba posuzovat tytéž nebo obdobné otázky. V rozsudku sp. zn. 18 A 6/2020, bod 57, zdejší soud ovšem také jednoznačně zdůraznil, že závěry auditu nejsou národní orgány v jiných řízeních formálně vázány a ve svých zjištěních se mohou opírat i o jiné skutečnosti (výsledky auditu nutně nemusí být jediným a nezpochybnitelným podkladem). Soud v tomto směru přisvědčuje žalobkyni, že auditní výstupy mají povahu přípravného aktu (srov. rozhodnutí Tribunálu ze dne 16. 9. 2019, ve věci T-703/18 *Polsko v. Komise*, body 62 a 63, jež se týkalo napadení závěrečné zprávy o auditu). V českém prostředí by bylo možné takový akt připodobnit v jistém směru k protokolu o kontrole shrnujícímu kontrolní zjištění; ani ten není nezpochybnitelným

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

důkazem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35).

26. Lze tedy uzavřít, že bylo na žalovaném, aby se použitelností a závěry auditu blíže zabýval a sám je vyhodnotil, a to zvláště na podkladě námitek žalobkyně uvedených ve vyjádření k podkladům rozhodnutí. V tomto ohledu žalovanému nic nebránilo posuzovat průběh auditní procedury a věcnou správnost auditních závěrů z hlediska jejich dopadů na jím řešenou věc. Žalovaný se ovšem střetem zájmů, ačkoli sám v napadeném rozhodnutí konstatoval, že jde o rozhodnou skutečnost hodnotící procedury, vůbec nezabýval. Nedostatek důvodů byl v tomto případě natolik závažný, že vyloučil soudní přezkum napadeného rozhodnutí v částech žalobní argumentace týkající se použitelnosti a přímé závaznosti závěrů auditu, resp. otázky splnění podmínek § 4c zákona o střetu zájmů. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí není nesrozumitelné, jak namítala žalobkyně, žalovaný se pouze nevypořádal s těmito skutečnostmi a námitkami, jimž se měl dle soudu věnovat.
27. Postup žalovaného by byl ospravedlnitelný jen tehdy, jestliže by obstál jeho předpoklad, že pro posouzení žádosti je rozhodné i to, zdali budou prostředky dotace unijními orgány proplaceny. Jak soud naznačil výše, tato premisa v projednávané věci neobstojí. Soud předně zdůrazňuje, že způsob financování (případné neproplacení prostředků) představuje teprve následek určité právní skutečnosti, zde v podobě existence střetu zájmů podle § 4c zákona o střetu zájmů, potažmo čl. 61 finančního nařízení (k němu též viz dále). Hodnocení této samotné skutečnosti však žalovaný zcela pomíjí a zaměřuje se právě a jen na její možný následek. Nesplnění podmínek dotace, resp. podmínek pro proplacení dotačních prostředků ze strany EU jinými slovy předpokládá.
28. Potom je ovšem naprosto nezbytné, aby existoval jednoznačný a především definitivní a právně závazný dokument, který by uzavíral, že ke střetu zájmu došlo a že EU neproplatí žádné dotační prostředky zasažené touto nesrovnalostí.
29. Soud totiž nepochybně, že financování operačních programů je závislé na následném financování ze strukturálních a investičních fondů EU a že tedy závěry unijních orgánů mohou být v konečném důsledku určující. Operační program slouží k čerpání finančních prostředků z Evropského fondu pro regionální rozvoj v programovém období let 2014 až 2020. Poskytnutí finanční podpory probíhalo dle kapitoly 6.2 Metodického pokynu finančních toků programů spolufinancovaných z Evropských strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského námořního a rybářského fondu na programové období 2014 – 2020 tak, že příjemce dotace nejprve uhradil způsobilé výdaje ze svého, následně požádal žalovaného o vyplacení finanční podpory z rozpočtu ČR určeného k předfinancování příspěvku z rozpočtu Evropské unie, a ČR po uskutečnění projektu a jeho kontrole požádala Evropskou komisi o vyplacení finančních prostředků z fondu Evropské unie; jedná se o systém sdíleného řízení dle nařízení č. 1303/2013 mezi Evropskou unií a jejím členským státem.
30. Soud v této souvislosti taktéž připomíná, že každý členský stát EU, jehož finanční příspěvky tvoří součást unijních rozpočtů a jehož národní trh je součástí vnitřního trhu EU, by měl mít zájem na řádném nakládání s finančními prostředky rozpočtů EU a na čistotě soutěžního prostředí v rámci vnitřního trhu. Připomíná též, že § 4c zákona o střetu zájmů již byl předmětem abstraktní kontroly ústavnosti, přičemž Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, dospěl k závěru, že dané ustanovení je v souladu s ústavním pořádkem. Ústavní soud se v citovaném nálezu podrobně zabýval pojmem Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

střetu zájmů, potřebou jej regulovat právními nástroji, jakož i historickými a hodnotovými východisky takové regulace. Zejména pak akcentoval potřebu respektování mezinárodních závazků ČR, resp. závazků vyplývajících z jejího členství v EU. Při aplikaci §4c zákona o střetu zájmů tak nelze ztrácet ze zřetele, že toto ustanovení nestojí osamoceně, ale v podstatné míře vychází též z unijních předpisů a v jejich duchu je třeba jej také vykládat (v podrobnostech viz nálezný samotný, popřípadě i rozsudek sp. zn. 18 A 6/2020).

31. Již v opakovaně citovaných „nečinnostních“ rozsudcích přitom zdejší soud dovodil, že v případě probíhajícího auditního řízení, potažmo existence konkrétních zjištění ze strany Komise může být obecně zcela namístě již preventivně předcházet možnému krácení finančních prostředků, k němuž by následně s velkou pravděpodobností stejně došlo, neboť takový přístup lze považovat za rozumný a efektivní. V tomto ohledu soud opakovaně poukazuje také na odpovědnost členských států podle čl. 74 odst. 1 nařízení č. 1303/2013 v oblasti řízení, kontroly a auditu, když podle odstavce druhého tohoto ustanovení platí, že členské státy musí zajistit účinné fungování systémů řízení a kontroly programů. To nepochybně, i s ohledem na Ústavním soudem zdůrazněné závazky členských států z pohledu unijní právní úpravy (viz výše), znamená, že členské státy musí postupovat tak, aby si při administraci operačních programů počínaly plně v souladu se zněním, ale i smyslem unijních předpisů, vč. toho, jak jsou tyto unijními orgány vykládány. V obecné rovině proto není pochybením správního orgánu, pokud ze závěrů unijních orgánů vychází. Takový postup zásadně konvenuje i požadavku ochrany veřejného zájmu, zde v podobě řádného nakládání s unijními i národními finančními prostředky a také ochrany hospodářské soutěže na vnitřním trhu. V tomto ohledu lze jen zdůraznit, že správní orgány jsou podle správního řádu povinny postupovat v souladu s právními předpisy a mezinárodními smlouvami (§ 2 odst. 1) a musí dbát o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem (§ 2 odst. 4); v podrobnostech lze v tomto směru poukázat opět na rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 14 A 49/2020 a zejména sp. zn. 18 A 6/2020).
32. Podle soudu zároveň není obecně vyloučeno nevyhovět žádosti o dotaci s odkazem na chybějící zdroj financování. Jakkoli zákon o rozpočtových pravidlech, ani výzva takovou dotační podmínku výslovně nepředpokládají, nelze dle soudu vyloučit, že předpoklad krácení prostředků může vést k nepřiznání dotace. Jak správně uvádí žalovaný, Operační program Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost byl vyhlášen jako dotační program financovaný z Evropského fondu pro regionální rozvoj a jako takový, tj. financovaný z unijních prostředků, byl také českou vládou a Komisí schválen (srov. str. 2 napadeného rozhodnutí). Projekty z tohoto programu tak nemají být primárně financovány ze státního rozpočtu, ten se na financování dotací jen spolupodílí. Nad rámec těchto úvah pak soud upozorňuje, že žalovaný již v napadeném rozhodnutí poukázal také na pravidla spolufinancování (na něž odkazuje výzva v bodě 7. a jež byla soudu předložena společně se správním spisem; jsou též dostupné z: <https://irop.mmr.cz/IROP/media/SF/Microsites/IROP/Dokumenty/PRAVIDLA%20SPOLUFINANCOV%20N%20ESIF%20V%20PROGRAMOV%20M%20OBDOB/Pravidla-spolufinancovani-evropskych-fondu-v-PO-2014-2020.pdf>). Ty v bodě 5.1.6 stanoví, že u ostatních příjemců, čímž jsou zjednodušeně řečeno myšleny neveřejné (podnikatelské) subjekty, nebude státní rozpočet *poskytovat žádné prostředky na spolufinancování a příjemce bude bradit celou národní část spolufinancování*.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

33. Soud rovněž nezpochybňuje ani odkaz žalovaného na čl. 122 odst. 2 nařízení č. 1303/2013, podle něhož jsou členské státy povinny předcházet nesrovnalostem, tj. postupovat též preventivně. V této souvislosti soud rozumí i podpůrnému odkazu žalovaného na § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel, resp. § 26 odst. 1 písm. a) zákona o finanční kontrole, a na něj navazující vyhlášku č. 416/2004 Sb., jež rovněž zdůrazňují povinnost prevence, resp. hospodárného nakládání s rozpočtovými prostředky. Tato ustanovení mohou být jistě dotčena v situaci, kdy by měly být ze státního rozpočtu vynaloženy prostředky na dotaci, která měla být plně proplacena EU, avšak nebyla. Ve státním rozpočtu by totiž takové prostředky k dispozici nebyly (počítá jen s předfinancováním takových dotací, po jehož provedení a následném schválení Komisí se vyplacená částka vrátí do státního rozpočtu z unijních fondů; srov. s. 2 napadeného rozhodnutí), a stát by tak musel za tímto účelem použít jiné prostředky v rozporu s jejich rozpočtovým určením, jinak řečeno, musel by je dodatečně získat na úkor někoho jiného. K námitkám žalobkyně, že pro zamítnutí žádosti z tohoto důvodu neexistuje výslovný zákonný podklad, popřípadě odpovídající ustanovení výzvy, soud zároveň dodává, že na dotaci jednoduše není právní nárok (§ 14 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech). Žalovaný přitom bezpochyby může zohlednit uvedené skutečnosti i v rámci úvah o přiznání dotace, neboť právě citované ustanovení mu pro to prostor dává (absenci právního nároku ostatně stanovil i bod 10. výzvy). Úvahy žalovaného nevykazují žádné znaky libovůle nebo diskriminace, pokud tak posuzuje žádosti kteréhokoli žadatele za srovnatelných podmínek. Žalobkyně přitom nepoukázala na žádný jiný obdobný případ, v němž by poskytovatel dotace postupoval odlišně.
34. Skutečnost, že žalovaný je obecně nadán pravomocí (a stíhán povinností) předcházet např. i nesrovnalostem identifikovaným Komisí, ovšem neznamená, že není povinen se náležitě vypořádat s tím, že se o nesrovnalost skutečně jedná a na základě čeho je hrozba neproplacení finančních prostředků skutečně definitivní. Z napadeného rozhodnutí ani vyjádření k žalobě nevyplývá, že by se žalovaný zabýval finální povahou auditu (Závěrečné auditní zprávy), resp. follow-up dopisu. Ve vyjádření k žalobě ani nezpochybňuje, že tyto závěry definitivní nebyly.
35. Jak již soud uvedl výše, Tribunál SDEU auditní výstupy za definitivní (a žalovatelný) akt nepovažuje. To potvrdil i v rozhodnutí ze dne 14. 9. 2022, ve spojených věcech T-101/21 a T-213/21, *Primagra a.s. a Mlékárna Hlinsko a.s. proti Komisi*. Zabýval se zde žalobami uvedených společností z koncernu Agrofert napadající tentýž follow-up dopis ze dne 22. 10. 2020. Dovedl, že tento dopis nevyvolává žádné závazné právní účinky, a není proto žalovatelný (žaloby odmítl jako nepřipustné). Tribunál uvedl, že dopis jen navazoval na auditní zjištění a doporučení. V bodě 61 pak výslovně uvedl, že v dopise nebyla přijata rozhodnutí zakazující poskytování dotací společností z koncernu Agrofert. Zdůraznil též, že ČR byla oprávněna napadat auditní výstupy až do definitivního rozhodnutí o pozastavení plateb, resp. do aplikace finančních korekcí postupem dle čl. 142, resp. čl. 145 nařízení č. 1303/2013. Až ty vyvolávají závazné právní účinky (srov. body 80 a 82 rozhodnutí Tribunálu).
36. Auditní výstupy tak nejsou konečným rozhodnutím Komise o finanční opravě dle čl. 85 nařízení č. 1303/2013, ale výsledkem šetření provedeného podle čl. 75 odst. 1 nařízení č. 1303/2013, které spočívá v kontrole mechanismů provádění konkrétních operačních programů stran jejich účinnosti.
37. V této souvislosti zdejší soud zdůrazňuje, že definitivní rozhodnutí – v jiné související věci – bylo vydáno teprve dne 26. 1. 2022 (prováděcí rozhodnutí č. CCI 2014CZ16RFOP001;

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

viz též bod 38 rozhodnutí Tribunálu). Jinými slovy, definitivní závěr byl učiněn až po vydání napadeného rozhodnutí v nynější věci, k němuž došlo v říjnu 2021. S ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. tak k němu soud nyní bez dalšího přihlížet nemůže (není dána ani žádná z výjimek, jež by tuto zásadu nutně prolamovala). Existence rozhodnutí Komise je pro nynější řízení v zásadě irelevantní, neboť z pozdějšího pozastavení plateb nelze dovozovat jejich pozastavení v době rozhodování žalovaného (platby závazně pozastaveny nebyly a pozdější rozhodnutí Komise na tom nic nemění). Soud by zohledněním pozdějšího rozhodnutí Komise nahrazoval nosné důvody rozhodnutí správního orgánu opřené o auditní výstupy (nikoli tedy o závazný příkaz k pozastavení plateb) – pozastavení plateb by zpětně konstruoval. K relevanci takového rozhodnutí a jeho přímé závaznosti v konkrétní věci by se nadto měl jako první vyjádřit žalovaný, a to např. i z toho důvodu, že v době rozhodování Komise již Ing. B. nebyl předsedou vlády (srov. níže).

38. Soud nepřehlédl, že v srpnu 2021 (před vydáním napadeného rozhodnutí) byl českým orgánům doručen tzv. *interruption letter* – dopis o přerušení plateb dle čl. 83 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1303/2013, jenž se nachází i ve správním spise. Žalovaný ovšem na tento dopis v odůvodnění svého rozhodnutí blíže nereagoval, odvolával se primárně na auditní výstupy. Předmětný dopis navíc nelze vnímat jako akt obsahující definitivní závěry Komise. Jakkoli je tento akt žalovatelný (srov. bod 66 posledně citovaného rozhodnutí Tribunálu), představuje akt předčasný, mající jen dočasné účinky (nanejvýš 6 měsíců). Je tak srovnatelný spíše s předběžným opatřením, než definitivním rozhodnutím. V tomto dopise se ostatně uvádí, že případ vyžaduje další ověřování – závěry tedy ještě zjevně nebyly definitivní a mohly doznat změn. Nemohly proto samy automaticky sloužit jako podklad pro zamítnutí žádosti.
39. V době rozhodování žalovaného tudíž nebyly známy definitivní závěry Komise stran pozastavení plateb či finančních korekcí. I tyto závěry by pak byl žalovaný povinen posoudit a vypořádat se s jejich aplikovatelností (závazností) na ten který případ dotační žádosti; je však jisté, že auditní výstupy takové účinky bez dalšího mít nemohou. Žalovaný samozřejmě mohl a měl k auditním zjištěním přihlížet a mohl z nich nepochybně vycházet, nemohl je však považovat za nezpochybnitelný podklad – pokud k nim chtěl přihlížet a postavit na jejich závěrech své posouzení, měl se vypořádat s námitkami žalobkyně, jež tyto závěry zpochybňovaly.
40. Pokud se žalovaný odvolával na rozsudky zdejšího soudu, jež mu po ukončení základní fáze auditní procedury ukládaly o žádostech společností z koncernu Agrofert rozhodnout (opět srov. rozsudek sp. zn. 18 A 6/2020 a další), je nutné upozornit, že to byl sám žalovaný, který vyčkával právě na auditní závěry (a tím svou nečinnost odůvodňoval). Žalovaný tehdy nepoukazoval na žádné další skutečnosti (srov. bod 76 rozsudku sp. zn. 18 A 6/2020), přičemž soudy předpokládaly, že auditní výstupy bude také dále hodnotit (srov. výše); kromě toho, žalobkyně věc správnímu soudu k ochraně před nečinností nepředložila.
41. Žalovaný tak bude muset o žádosti rozhodovat znovu. Pakliže v novém rozhodnutí náležitě nepřizpůsobí své závěry ohledně definitivnosti neproplacení prostředků ze strany EU východiskům předestřeným soudem (a opětovně na nich nesetrvá), posoudí střet zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů, tj. vyloží jednotlivé zákonné podmínky a podřadí pod ně svá skutková zjištění. Podkladem nového rozhodnutí mohou být auditní výstupy, stejně jako dopis o přerušení platební lhůty. Městský soud však upozorňuje, že se jedná o důkazy, resp. podklady pro rozhodnutí, které podléhají volnému hodnocení žalovaného dle § 50

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

odst. 4 správního řádu. Žalovaný proto nemůže auditní výstupy nebo důvody pro přerušení platební lhůty bez dalšího převzít, ale musí posoudit přijatelnost těchto důkazů a jejich důkazní hodnotu, tzn. objasnit, proč jsou závěry auditorů nebo Komise hodnověrné a proč je lze vztáhnout na žalobkyni, a v souvislosti s tím vypořádat veškeré námitky, jež žalobkyně, v daném kontextu k jejich použitelnosti vznáší.

42. Jistě pak bude jeho úkolem rovněž přihlídnout i k následnému vývoji celé věci, zejména k rozhodnutí o zastavení plateb. I takový akt bude ovšem nutné posoudit a vypořádat se s případnými námitkami aplikovatelnost takového rozhodnutí zpochybňujícími. Žalovaný bude případně povinen zareagovat i na další v mezidobí nastalé skutkové okolnosti, tj. např. skončení Ing. B. ve funkci předsedy vlády, a vyhodnotit jejich relevanci pro posouzení žádosti žalobkyně. Vyhodnotí je jak z hlediska okamžiku, k jakému se splnění podmínky absence střetu zájmů posuzuje (při tom vysvětlí, co je rozhodným okamžikem, zda podání žádosti o dotaci, doba rozhodování žalovaného či jiný okamžik), stejně jako to, do jaké míry se v takovém případě dopady pozastavení plateb uplatní (jestliže Komise rozhodovala a vycházela z podkladů o určitém skutkovém stavu, jenž doznal změn); i z hlediska relevance možného vlivu Ing. B. v průběhu vytváření dotačních podmínek, či dosavadní administrace žádosti (k tomu viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2022, č. j. 18 A 27/2022 - 58, bod 42).
43. Již jen pro úplnost soud dodává, že výše uvedené závěry ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí mu tedy brání ve vypořádání dalších žalobních námitek mířících do procesní použitelnosti auditních výstupů, práva na obhajobu v rámci auditu či věcné správnosti auditních závěrů ohledně naplnění hypotézy § 4c zákona o střetu zájmů. Soud se tudíž těmto otázkám věnovat meritorně nemohl, neboť by v rozporu s přezkumnou a kasační povahou správního soudnictví tyto otázky věcně řešil jako první, včetně toho, že by jako první v této konkrétní věci posuzoval důkazní hodnotu auditních závěrů, a nepřipustně by tak zcela nahradil – dosud nevyslovenou – úvahu žalovaného. Totéž platí v případě posuzování splnění podmínek dle § 4c zákona o střetu zájmů, neboť i tato úvaha v napadeném rozhodnutí zcela chybí, a soud ji proto se zřetelem k principům ovládajícím tento typ soudního řízení nemůže nahradit. Obdobně se tento závěr týká též otázky tvrzené podjatosti auditorů pro jejich politické mínění. Za této situace není rovněž důvod se zabývat námitkami zpochybňujícími pravomoc Komise provádět auditní šetření v rozsahu, v jakém tak činila v případě předmětného auditu, či dopady rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 26. 9. 2019, č. j. 117665/2019/KUSK, který na podkladě zkoumání naplnění předpokladů § 4a zákona o střetu zájmů konstatoval, že Ing. B. neovládá společnosti náležející do koncernu Agrofert. Těmito otázkami se nejprve bude muset zabývat žalovaný a komplexně se s nimi vypořádat (samozřejmě, pokud důvodně neuzavře, že Komise prostředky dotace definitivně neproplatí). Zároveň však nelze neuvést, že v obecné rovině se již zdejší soud jak možným významem auditu, tak pravomocí Komise či významem rozhodnutí citovaného krajského úřadu zabýval na podkladě dřívějších nečinnostních žalob, byť tak činil jen pro účely posouzení důvodnosti vyčkávání žalovaného na závěry auditu (srov. zevrubné odůvodnění rozsudku sp. zn. 18 A 6/2020).

V. Shrnutí a závěr

44. Soud tak s ohledem na vše výše uvedené na tomto místě shrnuje a uzavírá, že důvod zamítnutí žádosti o dotaci spočívající ve způsobu jejího financování (předpokladu, že EU prostředky dotace neproplatí) v této věci prozatím nemohl obstát. V době rozhodování Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

žalovaného totiž ani nebylo postaveno najisto, že unijní orgány budou ČR dotace krátit, popřípadě že rozhodnou o pozastavení plateb, a projekty financované z tohoto programu by tak byly financovány ze státního rozpočtu.

45. V takovém případě se měl žalovaný splněním podmínky § 4c zákona o střetu zájmů (existencí střetů zájmů z důvodu působení Ing. B. v pozici předsedy vlády) zabývat sám. Mohl vyjít z auditních zjištění Komise, musel je ovšem kriticky zhodnotit a v tomto ohledu vypořádat veškeré námitky žalobkyně proti použitelnosti a věcné správnosti těchto zjištění, což neučinil. Střet zájmů přitom byl klíčovou otázkou případu a žalovaný se této právně a skutkově náročné úvaze nemohl vyhnout s odkazem na jím předpokládané neposkytnutí finančních prostředků z fondů EU, jestliže o tomto neposkytnutí nebylo definitivně rozhodnuto. Soud samozřejmě rozumí složité situaci žalovaného, který se ocitl takříkajíc „mezi mlýnskými kameny“, kdy musel o žádostech v rozumné lhůtě rozhodnout a zároveň musel brát v potaz i auditní výstupy (aniž by ovšem ty byly právně závazné). To ho však nezbavovalo odpovědnosti za řádné a úplně posouzení věci, jež v situaci, kdy o pozastavení plateb dosud nebylo formálně rozhodnuto, vyžadovalo náležité zhodnocení auditních výstupů – pro žalovaným zvolené „ulehčení“ jeho rozhodování tak již soud pochopení nemá.
46. Konečně zbývá dodat, že popsané závěry nelze vykládat tím způsobem, že žalobkyni či dalším společností z koncernu Agrofert mají být požadované dotace přiznány; nedostatky rozhodnutí žalovaného pouze nyní soudu znemožnily učinit definitivní závěr. Ten bude možné učinit až poté, co budou všechny výše rozvedené otázky žalovaným řádně a přezkoumatelně zodpovězeny. V případném navazujícím soudním přezkumu pak bude soud samozřejmě oprávněn posuzovat i relevanci závěrů Komise o existenci střetu zájmů Ing. B., resp. o pozastavení plateb v rámci předmětného operačního programu na tento konkrétní případ.
47. Již jen pro pořádek pak soud dodává, že nepřerušoval řízení z důvodu položení předběžné otázky SDEU, protože neshledal splnění kritérií *CILFIT* podle rozsudku Soudního dvora EU ze dne 6. 10. 1982, ve věci 283/81, body 13, 14 16 a zejména 21. Soudní dvůr se zabýval platností a povahou auditních výstupů v usnesení Tribunálu ve věci *Polsko proti Komisi* (viz výše). Jedná se tak z tohoto pohledu o *acte éclairé*, tedy věc, kterou již Soudní dvůr v nějakém řízení řešil. Ve zbytku se jedná o *acte clair*, což znamená, že použití práva EU je v případě žádosti natolik zřejmé, že neponechává prostor pro žádnou rozumnou pochybnost o způsobu vyřešení žalobkyní navržených otázek. Požadavkem čl. 61 finančního nařízení na přijetí národní úpravy střetu zájmů se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, zejména body 104, 105 a 108.
48. Městský soud tak uzavírá, že z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný právním názorem soudu vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Zohlední tak veškeré shora uvedené závěry soudu a bude postupovat v souladu s body 41 - 46 tohoto rozsudku.

VI. Náklady řízení

49. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, a proto jí soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Žalobkyně jednak zaplatila soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Náhrada nákladů řízení dále spočívá v odměně za 2 úkony právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu (žaloba)] v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradě hotových výdajů za 2 úkonů v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupkyně žalobkyně je plátkyní DPH, a proto se částka dále zvyšuje o hodnotu příslušné sazby (1 428 Kč). Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně celkem 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. prosince 2022

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.